

УКРАЇНСЬКА ПРЕСОВА СЛУЖБА.
 / Видання Головної Редакції /
 ч. 7
 5 липня 1940 року.

ВІЙНА Й УКРАЇНСЬКА ПРОБЛЕМА.

II.

Треба ствердити, що міжнародній аспект української проблеми переходить у сучасний мент фазу тільки назверхньої й тимчасової дезактуалізації, бо на ділі закордонні чинники не перестають враховувати в своїх плянах потенціял українського питання. Тому, з уваги на її вагу, сьогоднішня дезактуалізація української проблеми є лише переходовим явищем.

До теперішнього європейського збройного конфлікту, українське питання завжди актуалізувалося рівночасно зо зростом антисоветських і антипольських тенденцій ув Европі. Фактором, що ці тенденції найсильніше виявляла та їх репрезентувала, була дотепер Німеччина, яка саме з уваги на антимосковський та антипольський характер і зміст української проблеми, її в різні періоди найбільше обективно актуалізувала на міжнародному форумі. Але актуалізувала її так, як це їй було найвідповіднішим, й тоді, коли цього вимагали її великодержавні інтереси. Отже в Німеччині українська справа переходила різні фази актуалізації, яку визначала еволюція тактики й цілей німецької політики.

У відношенні Польщі, наступила еволюція тактики німецької політики з фактом німецько-польського пакту про ненапад у 1934 р., і з того моменту в німецьких колах слабне зацікавлення українською справою, згл. лише її протипольським аспектом. Проте й тоді німецька політика обективно інтенсифікувала актуальність протимосковського аспекту українського питання, що відповідало тодішнім її антисоветським тенденціям. Зокрема інтенсивною була українська "ера" в німецькій політиці під час мінхенського періоду та існування карпато-української державності. Це був також час найбільше напружених німецько-союзницьких відносин. Факт перебудови Чехословаччини та заіснування Карпатської України був/між іншими мотивами, що його спричинили/також першим рішучим прописоветським потягненням націонал-соціалістичної Німеччини, а, зокрема, повстання карпато-української держави було покажчиком того, що в своїх прописоветських плянах Німеччина вчислила український фактор.

Але крах мінхенської системи, спричинений таки ж її авторами, завернув Европу з протимосковсько-большевицького напрямку та знову здезактуалізував українське питання в Німеччині й у державах Заходу, хоч у цих останніх воно, зрештою, ніколи не було предметом безпосереднього практичного зацікавлення.

Є обективною правдою, що крах мінхенської системи спричинила в значній мірі англо-французька політика перетрактування з Советами, з метою втягнення їх у фронт так зв. "колективної безпеки", що його Лондон і Париж монтували весною й літом минулого року. Проте Англія й Франція не зуміли приєднати Москви, і своєю політикою тільки приневолили Німеччину/за ціну відступлення московському імперіалізму Балтику й частини східно-середутої Європи/порозумітися з нею.

Абсолютна перемога вісі Берлін-Рим над Антантою поставить перед українською проблемою дві можливості: 1/ переможці, особливо Німеччина, продовжуватимуть не актуалізувати українське питання, коли вважатимуть покищо невчасною зміну, створеного Советами, стану на Сході Європи; 2/ коли ж цей стан виявиться невідповідним для їхніх інтересів, тоді переможці, згл. Німеччина, з метою його успішного усунення, видвигнуть український фактор, як співвіршальний, ув реорганізації східної частини європейського континенту. Глибоша аналіза напрямних німецької політики скорше вказує, що вона довго не зможе толерувати такого стану, бо в іншому випадкові її перемога й встановлення нового порядку в Європі не були би повними й довготривалими.

Ми гадаємо, що існування, ще й поширене в останніх місяцях, імперіальної Росії, грозило би в будущості створенням для Німеччини нових міжнародних ускладнень. Не можна виключати й такої можливості, що з метою відискання страчених у висліді теперішньої поразки позицій на європейському

континенті, Англія й Франція згодом шукатимуть собі в Європі партнера, вбачаючи його саме в Росії. В нових повоєнних обставинах намір Англії й Франції знищити московську імперію та опертися в своїй політиці проти Німеччини на створені на її руїнах національно-державні організми відається нам малорельним і нездійснимим.

Беручи повищі міркування під увагу, можна припустити, що в Англії та Франції ще довго після цієї війни не існуватиме передпосилок для актуалізації українського питання. Але це очевидно не може бути причиною, щоб українська визвольна політика взагалі виелімінувала себе на теренах Зах. Європи. Виходячи не з часових, але з перспективних національних завдань, вона мусить бути незалежною й чинною в своїй в поставі до всіх явищ міжнародного життя й політики. В сучасній європейській дійсності, її актуальним завданням є скерувати розвоєвий процес історії Європи в протимосковському напрямі.

В. Федорончук

В ДРУГІ РОКОВИНИ СМЕРТИ ВОЖДЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

В багатьох осередках скупчення української еміграції в Німеччині, а також на землях Генерал-Губернаторства, в останніх тижнях відбувалися жалібні Академії з нагоди II. річниці смерти Евгена Коновальця.

Сяніччина приготовилася дуже основно до відсвяткування других роковин трагічної смерти Вождя О.У.Н. Е. Коновальця. Усі села закупили портрети щоб згідно з визначеною програмою святочно відслонити їх у дні 23 травня ц.

Школи уладили святочні академії. Місто Сянік уже напередодні роковини прибрало святочний вигляд. На українських установах з'явилися спущені до половини машту й перевязані чорною крепою національні прапори.

Українські купці прибрали свої вистави крепою, а на тлі прапору розмістили портрети Вождя. Аж до год. 23 вночі були вистави відхилені й освічені електричними лампами.

Повага свята уділилася і німецьким воякам і полякам. Допитувалися, що це за український діяч помер.

У дні самих роковин о год. 12-ї відправило 5 священиків панаходу. Церква була переповнена громадянством і шкільною дітзоророю. Співав місцевий хор. Після панаходи вирушив зорганізований похід Українських Комбатантів і К.Л.К/Карп, Лещ. Клюб, який гуртує біля себе молодь в числі 120 осіб/до великої салі Т-ва "Просвіта" на Святочну Академію.

Школярі під проводом своїх учителів пішли до школи також на Академію.

На програму Академії для громадянства зложились реферат, в якому прелегент заподав найважніші моменти з життя й чинів Вождя. По рефераті наступило відслонення портрету Вождя. Дальший тяг програми: дванадцять заповідей націоналіста, пісня: "Ми зродились" у виконанні муж.хору, поема Грица: "На смерть Вождя".

На закінчення ціла саля відспівала марш націоналістів "Зродились ми" й "Не пора".

ВИСЕЛЮТЬ З ПРИКОРДОННОЇ ПОЛОСІ

З Сянока повідомляють нас, що здовж кордону большевики виселяють всіх мешканців у віддалі 800 метрів. Виселювання такі відбуваються звичайно несподівано й вночі. Позволяють дещо речей забрати зо собою й нечайно відтранспортувати на возах селян у глибину краю. Виселенців поселяють частинно на бувших німецьких колоніях Західної України, частинно теж на Волині, переважаючу однак скількість неузути у глибину Росії. Бажаючи охоронитися перед виселенням селяне часто втікають на німецьку сторону, що однак ім не завжди вдається. В останньому часі виселено мешканців таких сіл: Дубровка, Володж, Людж, Добра Шляхотська, Вільхівці, Залуж і Літня.

В звязку з тим стоїть акція виселювання родин політичних утікачів. Йде тут не тільки про інтелігентів, але теж про селян, яких рідні опинилися на німецькій стороні. Акція ця має характер більш острий, чим звичайне перевеселення. Вона відбувається теж звичайно вночі, при чому відділи НКВД перевдають хотію ревізію й наказують негайний від'їзд. В умовах цих повно трагічних

сцен, спричинених зокрема поставою жінок, що однаже акції ніколи не припинялися. Факти ці впливають негативно на нормальний триб праці цілих сіл і міст. Люди, що не є певні ні дні ні години, виждають своєї черги. Останньо виселено з Трускавця багато українських родин між іншими. 64-літнього Біласа Миколу, батька сл.п. Василя.

ЗЛОЧИННІСТЬ У СССР.

Також сповіщає:

"Народний комісаріят юстиції ССР запропонував усім судам звернути поважну увагу на боротьбу зо злочинами в транспорті. Справи відносно аварій, що тягнуть за собою тяжкі наслідки, будуть розглядані в порядку показових судів/себто з роstrілами! УПС/. Необхідно посилити боротьбу зо злісними аварійщиками - наже наказ наркома"...

Так же 20 років большевики наказують, судять й ставлять "к стінке". А наслідків жадних!

ЗВІЧАЙНІ ІСТОРІЇ.

Московська "Правда" з дня 4 червня б.р. подає:

"Робітники металургії дають металю менше, ніж могли би дати, коли б уміли використовувати техніку. Наркомчермет не кермує на ділі своїми підприємствами, а плететься в хвості, прикриваючися пустою болсунінкою. Немає поважної роботи й з кадрами. Проводиться неприпустиму практику частих переміщень інженерно-технічних керівників. За минулий рік там було переміщено 2.665 інженерів і техніків"...

Дійсно, порядки!!!

УКРАЇНЦІ НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ.

/УПС - Харбін/ В московській пресі в Харбіні з'явилася при кінці травня вістка, що Українська Далекосхідня Січ зліквідована розпорядком Департамента Поліції. Як причину подано те, що Січ була нелегальною організацією, бо формально ніде не зареєстрованою. Пралор Січі, який буворочисто посвячений в 1938р. політикою Кулабкові-Корецькому.

Для ближчого пояснення справи необхідно подати наступне: УДСіч повстала в січні 1937р., перейменувавши з Союзу Української Молоді. УДСіч охоплювала переважно молодь, мала свій статут, і тд., але формально перед владою фігурувала не як окрема самостійна організація, а тільки як відділ міді УНКольонії, подібно, як відділ домовласників, службовців, жіночий, орієнталітів, і тд. Така структура УНКольонії була затверджена владою. Але в своєму відповідному зовнішньому життю УДСіч була цілковито самостійною одиницею, воно була найактивнішою клітиною УНК та проводила майже всю працю. УДСіч удеркувала тільки те, що вона стала всеціло й беззастережно на платформу українського націоналізму й ОУН. Саме за це й нападали на неї тутешні "хахли", "малороси", "гетьманці", "унерівці" і прочі "патріоти". Ніхто не міг конкурувати з Січчю, праці та й ніхто навіть не збирався конкурувати, а тільки критикували, нападали, доносили, завидували, ворогували...

Після того, як влада назначила Кулабка-Корецького завідувачем Українським Домом, як державним майном, і життя УНКольонії пішло зовсім у протилежний бік - всі противники Січі, всі, що протестували проти націоналістичної лінії УНК, всі деструктивні елементи вже "успокоїлися". Тільки чесні люди згадують час, коли праця кипіла, приходять до голови по розум і кажуть, що було би, коли би продовжувалася давня праця УДС і УНК. Але тепер уже пізно.

Коли наступить зміна накраче - невідомо.

ГОЛОСИ ЗАКОРДОННОСТІ ПРЕСИ В СПРАВІ ВИСТУПУ СССР ПРОТИ РУМУНІЇ.

Окупація Бессарабії й північної Буковини червоними військами викликала живі коментарі в закордонній пресі.

"Журнал де Женев", що відомий зо своєго протиболішевицького настравлення, дня 29. червня писав:

"СССР відбудовує царську імперію, а сучасні обставини для цього є йому дуже сприятливі. Після окупації частини Польщі, консолідації своєго стратегічного положення на Балтику, нападаючи на Фінляндію, й після змінення своєї територіальної позиції окупацією балтійських держав, він опановує на півдні ті території, які stratiла Росія по війні 1914р.; Советський Союз ніколи не визнав анексії Бессарабії.

Б очевидним, що советський уряд ділав із певністю, знаючи, що немає чого боятися потуг вісі; він збирає - можливо якнайскоріше - користі з пакту, що його підписав у місяці серпні м.р.з Німеччиною. Віддаючи Німеччині велику прислугу тим, що заощадив їй війну на двох фронтах, советський уряд одержав від неї свободу акції, щоб реалізувати свої національні цілі; румунські провінції, повернення яких він домагається, належать правдоподібно до зон, відмежованих фон Рібентропом і Молотовом. Сталін попровадив реалістичну політику, порозуміваючись з державою, яка найкраще могла сприяти його намірам. Російсько-німецька згода була вписана на мапі!

Передчуваючи небезпеку, король Карло пспробував ув останніх днях змінити політичну структуру своєї держави, організуючи її на зразок авторітарних держав; він погодився зо "Залізною Гвардією" заснувати унітарну партію з надією привернути єдність своїй імперії, яку розкладали сепаратистичні тенденції, й створити в її користь прихильну опінію в Римі й Берліні. Його намагання не принесли сподіваних вислідів. Унітарна партія є можлива тільки в зединеній країні, удуховленій одним національним почуванням, а, з другого боку, потуги вісі не хочуть тепер відвертати своєї уваги від головної цілі. Тому саме Італія й Німеччина заявили, що не були заінтересовані в тому питанні.

Полищена на свої власні сили, Румунія мусить угнути перед подавляючою вищістю советської армії, тим більше, що інші небезпеки тяжать над нею. Мадярщина й Болгарія ніколи не погодилися з фактом утрати Трансильванії й Добруджі. Вони тільки й очікують пригожої нагоди, щоби привернути собі назад ці території; і якщо на це дозволять потуги вісі, Мадярщина й Болгарія не спізняться з предложенням своїх домагань.

Таким чином, без уваги на зусилля лишитися поза конфліктом, балканські країни рисують бачити, як на їх територіях пічеться війна. Румунія є першою жертвою советського імперіалізму в цій частині континенту; цивілізована Європа глядить з переляком на наступ большевизму.

ЦІКАВИЙ ДОКУМЕНТ.

З нагоди роковин окупації Мадярщиною Карпатської України, вийшла в Будапешті книжка під назвою "Герої Підкарпаття". Летою цього видання є ославити "подвиги" мадярської армії в боях із націями січовиками. Та зміст цієї книжки в багатьох місцях розминається з ії ціллю, бо свідчить саме про героїзм українських січовиків, що не морчи відповідного озброєння й виносження зуміли змагатися з модерною армією. Наведені в згаданій книжці матеріали й факти свідчать, що боротися з Січовими відділами мадярам було дуже тільки.

Опис боїв вказує, що Січ ставила мадярам дуже завзятій опір. Так коло Севирша мадяри змушені були ввести у діло такі скоростріли й гранати. При наступі на Хуст використовували вони панцирну зброю, щоб захопити столицею Карпатської України. Дуже великі втрати мали мадяри в боях із січовиками в лісах. Січовики вміли використовувати терен й вогнем із скорострілів розбивали ворогі кольони. Таких боїв відбулося десь п'ять, і мадяри привозяться до великих втрат. Січовики також дуже вміло робили засідки, нападаючи знесанько на мадярів. Особливо тільки приходилося мадярам у горах. Один із співавторів книжки пише: "тільки з величим напруженням вдавалося витискати ворога з його позицій". Завзяття січовиків і їхнє вміння самостійно діяти в бою ілюструє таке оповідання мадярського офіцера: "З Січ-Гардою стояли ми в бою коло Великої Колони. Один лій гондрд зголосив, що від нас направро лих 150 метрів безнастанино стріляє січовик.

Я видав наказ трьом людям, щоб упоралися з ним, я все думав, що ми розчислилися з неприємним стрільцем. Але так не сталося. Ледви ми наблизилися на яких 100 кроків, почули ми стріли. В мене кров застигла-січовик ще вистрілив. Чарені мої вонки його застрілили... "А ось опис, як боронилися села: "Нас остерегли, що у Беряці, сусіднім селі, січ орудує... Там не видно було ні одного мадярського пропору. Лише з одній чи другій хаті нагло висувалося бле полотно. Обережно ми підступали, коли з поза хат зачали до нас стріляти. Лише атакою можна було очистити село..." У Великій Копані спротив організував місцевий учитель і січовики бились так уперто, що спротив їх був зломаний аж тоді, коли всіх убито! Автори книги свідчать, що вірити мирному населенню також було неможливо. Селяни разом із січовиками нападали на мадярські відділи.

Згадане мадярське видання здійснило підтвердження той факт, що зле озброєні січові відділи спромоглися дати бій регулярній армії, що мала фахову команду й усі модерні технічні середники: автa, тілкі кулемети, гармати, танки, панцерні вози, і літаки. Карпатська Січ стала гордістю українського народу! Вона зберегла його гідність і честь та доказала, що він має право на самостійне життя.

СОВЕТСЬКІЙ БЮДЖЕТ НА 1940 РІК.

Відома річ, що більшевики довели до майстерства "очковтерательство" в своїх бюджетах, статистиках і т.п. Всеки не зважаючи на все можливо закрити з того, що хотілося б закрити. Крім того, світ навчився вже розгадувати ребуси й шаради советських, убраних в діяграми й цифри, головокружних "успіхів". Бюджет ССРР на 1940 рік дає під тим оглядом знову низку доказів, наскільки хвора советська гospодарська система, не зважаючи на всі запевнення про "доганяння" й переганяння" та на другий рік третьої піарічки, до якого допленталась економіка ССРР.

Відмінно напр., що державне господарство в 1939 році мало дати 17,7 міліар-
дів руб. доходу, а дало всього 15,7 /2 міліарди недобору!/. Такий дефіцит має,
зрозуміло, кути більше далекийдучі наслідки при системі плянової господарки, ні
в країнах, де нар. господарство має запевнювати благобут нації менше чи більше ні
залежно від держави. В Советах лятається така величезна діра в бюджеті дуже про-
то: в 1939 році мав СССР 6,5 міліардів доходу з податків населення, а в цьому ро-
ці має мати 9,7 ! Тут не буде вже напевно прориву - з нудденною й голодного на-
селення зідруть хоч би й останню шкуру!

селення зідрутъ хоч би й останю шкуру! Цельші цікаві цифри віносяться до питання, яскільки поодинові галузі со-вєтського господарства самооплачуються. З транспортом і державною торгівлею, я-виходить з цифр, ще сяк-так. Зате сільське господарство співдіє при самобіанс-сованню всього на 23,6 %, при чому 76,4 %, що виносить 1,23 міліарда, покриває держава. Коли додати, 60 % всього доходу з податків в ССР припадає на сільське господарство, то ці цифри говорять одне: держава вкладає в сколективізоване сіль-господарство дуже мало, бо всього дещо понад 1 міліард, тягнє з нього величезні податки, які внеможливлюють сільському господарству самобіансувати себе в зна-нішій мірі. Це означає тягнення з села останніх соків - для чого фінансиється сколективізм? Конечній мірі те, що потрібне для продукції, зате залишається в занедбанні по-колективів: домівлю, умовини праці й т.д. Цього не говорять ясно цифри, але про-це говорити дійсний стан на українському сколективізованому селі.

Поодинокі республіки СССР втратили зв'язо право самостійного будівництва, всесоюзний же бюджет не містить позицій, що мали б відношення до цих республік. Чадто ясно прийшов би тоді до вислову факт колишньої експлуатації членсько-ських територій імперіяльним центром! З цієї, зокрема цікавих для поневолених родів СССР, наведемо ще суму 7 мілірдів, яка призначена на біжучий рік для ГДР, при чому минулого року ця цифра виносила "всего" 5,4 міліарда. Коши додамо, що цього року мають здерти з населення знову II,2 міліардів т.зв. "позик" / в ГДР - 10,0/ - то стане нам перед очі ще одна сторінка здирств із щасливого совпро-пінна.

За рік, якщо його перетриває ССР "благодійно", будемо знову читати про "недотягнення" й збільшені податки. Як довго ще й на який кінець?

УКРАЇНСЬКА ПРЕСОВА СЛУЖБА.

Видання Головної Редакції.

5 липня 1940.

Ч. 7 а.

ЛЕКТОРАТ ЗАКОРДОННОЇ ПРЕСИ.

Бесарабія й Буковина.

Базлер Нахріхтен з 30 червня.

"Будапешт... Всюди творили танки початок вмаршу советських частин, яких супровождали цілі штабети ловецьких і бомбових літаків. За танками наступала всюди моторизована піхота, яка негайно розділялася на менші місцевості, щоб забирати у посідання".

"Букарешт... Находять перші втікачі з Бесарабії півн. Буковини. Вони розказують, що рос. окупаційні органи сконфіскували всі авта й спинили залізничний рух. Мешканців повідомлено, що вони можуть окуповану територію покидати тільки піком і зо стільки майна, скільки можуть двигнути... Змари сов. частин стався в рямцах могутньої демонстрації в честь Советів, насено сотні прапорів, грали членні військові каноні..."

Базлер Нахріхтен з 1 липня.

"Букарешт... Румунська преса сприймає з резигнацією відступлення двох румунських провінцій Советам. Газета "Курентул" домагається політики співпраці з Німеччиною. В передовиці цієї газети висловлена надія, що заподіяна сьогодні Советами Румунії кривда буде небаром naprawлена при помочі Німеччини".

"Букарешт... В політичних кругах румунської столиці панує враження, що московські домагання не обмежаться до Румунії, а зміряють в напрямі Дарданелів..."

"Букарешт... Советський і румунський уряди розпочнуть небаром переговори про можливість виміни населення. Як зачувати, висловився прихильно Гітлер щодо пропозицій, щоб німецькому населенню в Бесарабії півн. Буковині дати можливість відістти звідси з під Росії. Зауважити, що рум. уряд використає ймовірно нагоду, що спрямувати назад до Росії яких 100.000 юдів, які в час революції 1917 р. негайно вмандрували до Румунії з Галичини й України".

Базлер Нахріхтен з 2 липня.

"Букарешт... Італія й Німеччина дали пізнати, що вони зуміють всього вплину, що не загрозить миру. З другого боку здає собі уряд й корона рада справу з того, що Румунії дають тільки передишку й що в догоді здогаду осі квітні виричина домагання Мадирщини й Волгарії в цілій гостроті... Через окупацію півн. Буковини й Бесарабії тратить Румунія багато під господ. огліщом, бо в усій Румунії, за винятком цих двох богатих хліборобських областей, жива сильно потерпіла через виливи рік..."

"Москва. Як повідомляють "Ізвестія", наставлено в Кишиневі вже в неділю російсько-селянські совети й різні комітети для заряду міста. В неділю з'явився в Кишиневі перший комуністичний пресовий орган в московсько-молдавській/?/ мові. В цілій Бесарабії повіває на публичних будівлях советський прапор".

"Букарешт. Згідно оповідань прибулих сюди втікачів, скинули росіянини в окуповані теренах тисячі солдатів з легкопадами, щоб так скоро, як тільки можливо, опанувати ключеві пункти Бесарабії півн. Буковини. Великі тримоторові літаки, які везли частини цілими штабетами, вміщали кожний по 20 спадунів... Скинені частини були, як і німці в Голландії, озброєні кулеметами, мали мотоциклі й другий потрібний матеріал... Один молодий залізничник з Чернівець розказував таке: "Коли я почув, що москалі вступили до міста, я рішив відіхнати першим поїздом. Я відчуваю велике здивування, я побачив, що багато молодих людей моєго віку - здебільшого комуністів - було узброєних в револьвери. Я бачив, як двох із них застрілило з руменів, що тем працювали на двірці. Поїзд до Букарешту стояв небаром готовий і я всів до нього, не вертаючи навіть додому по клунки. Поїзд заповнився скромними, зібраними на двірці, людьми. Я хотів ще попрощатися з начальником станції, але стрінув його окруженого комуністами, які доручали йому не пускати поїзд. Коли він відмовився сповнити їх наказ, витягнув хтось револьвера й застрілив його". Інший утікач розказував, що гранична сторона, яка мала доручення особійно передати Чернівці московським частинам, була москаліми потрактована звичайно погано. "Коли рос. армія ввійшла в місто, розброювано відразу румунії одночасно москалі зривали румунським старшинам нараменники".

"Москва... Вражає гострий тон, в який удають у Москві супроти румунського уряду. В усіх мовах надає урядове радіо обвинувачення проти рум. уряду, який вів при виразній одобренні короля Карла жахливу політику гнету супроти меншин й "десятки тисяч людей видав голодовій смерті". Особи, які стоять дуже близько до Кремлю, всі є тієї думки, що Румунія не має виглядів на якусь російську охорону перед мадярськими й болгарськими претенсіями, і що намагання Румунії, дістати через свою уступчивість супроти Росії бодай дипломатичне криття племінів супроти домагань інших держав, не мають виглядів на успіх. Росія буде продовжувати політику власних інтересів..."

Базлер Нахріхтен з 3 липня.

"Букарешт. Під час коли надходять дальші вістки з нутра країни про революційні комуністичні неспокої, прийшло сьогодні вечір теж у Букарешті до демонстрацій у честь Росії. Перед сов. амбасадою зібралася велика товпа, що підносила оклики в честь Сталіна... "Курентул", румунська германо-сільська газета, чинить важкі заяди Советам. Газета твердить, що Росія задумує нанести шкоду румунським нафтовим полям й що вона своєю політикою загрожує постачання Німеччини найважливішим сирівцем. Часопис висловлює надію, "що Німеччина зайде рішучу поставу й вирятує Румунію".

"Будапешт... Уважається дуже ймовірним, що найближчий крок, який вчинить Сов. Росія, буде видвиження проблеми Дарданелів... Сов. уряд вибрав якраз теперішню хвилину для акції проти Румунії, бо хоче мати перед початком недалеких переговорів із Туреччиною всі атути в руках. Є ясне, що Совети, маючи в руках Бессарабію й поширили свою владу юх до устя Дунаю, зможуть зовсім інакше балакати з турками про питання Чорного моря. З цьому відлошенні приирають на базі певні заходи турецького уряду, як напр. рухи тур. флоту на Чорному морі, концентрація тур. частин на болг. кордоні й прикладання чотирьох дальших кляс до зброї. В Софії вказують на те, що поступовання сов. уряду сприймається з вдовolenням і вирозумінням в англійських кругах. Проблема Дарданелів грає, як кають важливу роль в переговорах, які вів сер Стадард Кріпс у Москві".

Німеччина - Росія.

Базлер Нахріхтен з 29 червня.

"Будапешт... Поступовання Росії викликало тим разом куди більше неприємне враження в Верліні, як у випадку балтійських держав. З німецького боку разраз повторювано, що на Галкані конечно вдерати статус кво, а заинтересовання Німеччини в спокійному ході румунської продукції було загально відоме. Не зважаючи на те, не принесли піяних успіхів всі ті балашки, які румун. король ще вчора вів у Букарешті з послами Німеччини й Італії, і ні Німеччина під Італією не виявили готовості помогти Румунії проти СССР".

Базлер Нахріхтен з 4 липня.

В передовиці пише газета м.ін.: "Потуги оси не відкинули, а тільки відклали ревізіоністичні домагання обох побитих у світовій війні держав... Ледви чи надіються в Букарешті, щоб без чужої помочі змогти змогти дати собі раду зо зламанітю мадярської армією. Звідки ж могла б прийти ця поміч? Ледви чи звідкіля інде, як з Советів! А цих союзників не пускається радо в власну країну задля небезпек майбутнього. Тому може надіються теж румуни - в обличі моливої німецько-російської розправи - стати такими цінними для Німеччини, що вона в такий момент не вимагатиме від Румунії надто великих жертв в користь мадярщини й Румунії".

Базлер Нахріхтен з 2 липня.

"Бордо. "Фігаро" займається в своїй передовиці проблемою європейської рівноваги й пише. "В сучасній ситуації на европ. суходолі є тільки дві мілітарні потуги, які могли б змірятися: Росія й Німеччина. Обі ці потуги заприязнені й у союзі; автім - чим більші вони стають, тим слабшою буде приязнь. Коли б ми були не вели війни проти Німеччини, то мусів би був це зробити ймовірно Сталін, і тому прийшло до розбиття англійсько-французько-російських переговорів. В інтересі Росії лекало, щоб Німеччина не заломилася під тиском бльокади. Советська політика потребувала позиційної війни, в кій Європа мала вичерпатися. Росія помогала Німеччині помірковано, бо хотіла помогти Німеччині розтягти війну, але не перемогти. Тому відповідали Совети на кожне здобуття Німеччини власними здобутками, які зрештою не коштували багацька труду. Коли Німеччина має тепер до

воля на півдні. Тяжко тягнути з цього якісь висновки. Дужна сказати тільки, що Європа не може слухати двом панам".

Газлер Нахріхтен з 3 липня.

"Лондон... Все більше обсерваторів приходить до висновку, що російський виступ проти Румунії доведе скоро до чогось більше, як тільки околоди політичних відносин між Росією й Німеччиною. Інші, які в це вірють, виходять з припущення, що Німеччина звернеться вкінці - згідно з писанням Гітлера в "Майн Камп" - проти Росії, й що теперішнє порозуміння між Берліном і Москвою може бути тільки переходової натури. Сталін, свідомий цієї небезпеки, намагається охоронити свою країну й свій режим розвбудовою та скріпленим всіх своїх кордонних полос".

Газлер Нахріхтен з 23 червня.
"Будапешт... Советський уряд підвищив час праці в усіх фабриках зо 6 на 3 години... Ці заходи остають в зв'язку з вістками, що рос. збройна індустрія має бути скріплена".

Дойче Альгемайн Найтунг з 26 червня.

Москва. Зрівняння ранг у сов. армії з рангами всіх інших армій... приєсле тепер за собою заведення обов'язку поздоровлення під час служби й поза нею... "Красная Звезда" пояснюючи розпорядження, говорить про "Англійський демократизм", який не нічим другим, як нарушенням службового обов'язку, й шкодить боецькій здібності армії..." і бачимо нераз - пише газета - що в черволії армії думають про дисципліну й зовнішню поставу як про щось непотрібне й нереволюційне. Це безглузд. Внутрішня дисципліна мусить конечно проявлятися в зовнішньому порядку".

Різне.

Газлер Нахріхтен з 2 липня.

Лондон. Головний командуючий польською збройною силою ген. Сікорський видав до польських частин в Англії наступний даний місіонер: "Вояни, ви починаєте новий період вашої твердої служби. Вдруге, відколи ви кинули свій край, лучитеся в рядах національної армії на чужій землі як польська армія. Воротьба йде далі. Іще місце є сьогодні при боці наших союзників, які також боряться. Завдяки нашій власній енергії й завдяки близкучій допомозі англійської армії, врятовано велику частину наших воздушних й сухопутних сил. Тільки скріплять наші ряди нові частини наших товаришів... І поздоровляємо збройні сили великотої британської нації, з якою ми звязані не тільки союзом, але й як найтінішими незмінними вузлами братерства зброї".

Газлер Нахріхтен з 26 червня.

"Вашингтон. Держ. секретар Гел повідомив, що амбасадор Бед. Держав при поль. уряді п. Еїдл, дістав доручення піти за польським урядом до Лондону".

Газлер Нахріхтен з 1 липня.

"Гайда. Під проводом польського ген. Копанського сполучилася на приказ польського уряду стаціонована в Сирії польська бригада з британськими збройними силами в Палестині.

Реляціоні Інтернаціоналі з 22 червня.

Італ. тижневик подає, що до 1 червня затоплено від початку війни 900 різних кораблів воюючих сторін і нейтральних.